

Música moderna i música postmoderna: consideracions estètiques

07/2007 - **Art i Història**. Els conceptes i definicions del que es considera música moderna i música postmoderna es presenten de vegades difuminats, sense que s'aprecii una distinció clara entre ambdós tipus de música. Una doctoranda de la UAB ha dedicat la seva tesi a establir criteris que permetin fer aquesta diferenciació mitjançant els paradigmes estètics que presenten cadascuna.

La reflexió entorn la música postmoderna ha donat lloc a nombroses definicions ambigües en les que les manifestacions de la postmodernitat no arriben a diferenciar-se clarament de les pertanyents a la música moderna. La nostra investigació ofereix una nova perspectiva on s'albiren unes coordenades conceptuals i operatives específiques que distingeixen el paradigma estètic de la postmodernitat del de la música moderna.

La major part de definicions sorgides fins al moment caracteritzen la música postmoderna a través de certs trets estilístics, com la discontinuïtat (en front a l'ideal modern d'una estructura tancada i dotada d'una coherència sense esclatxes) i a través de la tendència a recuperar llenguatges del passat (enfront a l'abstracció de la música moderna). Tanmateix, nombrosos compositors moderns (Schoenberg, Stravinsky, Debussy) presenten formes fragmentàries i escometren una reutilització dels materials del passat.

El nostre treball planteja una alternativa per superar les contradiccions en què incorren aquestes definicions.

Primerament, situa ambdós plantejaments estètics dins d'unes mateixes problemàtiques vinculades amb el canvi de condicions de creació i recepció que s'opera amb el pas de l'Antic Règim a un règim de mercat: aparició d'un concepte d'obra autònoma, d'una "música pura" i d'una esfera autònoma de l'art que es desvincula de l'àmbit social.

En segon lloc, contempla l'articulació específica que reben aquestes categories (obra, etc) en cadascun dels plantejaments estètics, relacionant per a això les teories que sorgeixen en l'àmbit de la música amb els discursos sobre la modernitat i la postmodernitat desenvolupats en el terreny de la filosofia.

En tercer lloc, la caracterització de la música moderna basat en un criteri més ample, com és l'articulació dialèctica de les categories, permet descobrir en ella una tendència clàssica corresponent a la dialèctica positiva hegeliana, lligada als

conceptes d'una forma tancada i d'un progrés històric del material, així com altra concepció crítica corresponent a la dialèctica negativa d'Adorno, que defèn una forma fragmentària i una continuïtat històrica compatible amb la reutilització de materials del passat.

Finalment, l'estètica postmoderna es planteja com desarticulació d'aquesta mediació dialèctica i deconstrucció de les categories que vertebraren la música moderna.

Ainhoa Kaiero

Departament d'Art

Universitat Autònoma de Barcelona

"Creación musical e ideologías: la estética de la postmodernidad frente a la estética moderna". Dirigida per Francesc Cortès Mir (Departament d'Art) i llegida per Ainhoa Kaiero Claver, el 25 de juny de 2007 a la Sala de Junes de la Facultat de Filosofia i Lletres.